

Introit: **Rozjásej se, sijónská dcero, dcero jeruzalémská, propukni v hlahol! Hle, přichází k tobě tvůj král, spravedlivý a zachráněný, pokořený, jede na oslu, na oslátku, osličím mláděti. (Zacharjáš 9,9)**

Píseň 288 Modlitba

Čtení: Lukáš 19, 1-10

Píseň 754

Text kázání: Lukáš 19, 28-48

Milí přátelé, bratři a sestry,

když Pán Ježíš vjíždí oslavován na oslátku do Jeruzaléma, tak se dá nad městem do pláče a posteskuje si: „**Kdybys poznalo v tento den i ty, co vede k pokoji! Avšak je to skryto tvým očím.**“ Vzápětí k Jeruzalému pronese smutné proroctví, které se na tom městě naplnilo hned v roce 70, kdy byl Jeruzalém po povstání dobyt Římány. „**Přijdou na tebe dny, kdy tvoji nepřátelé postaví kolem tebe val, obklíčí tě a sevrou ze všech stran. Srovnají tě se zemí a s tebou i tvé děti; nenechají v tobě kámen na kameni, poněvadž jsi nepoznalo čas, kdy se Bůh k tobě sklonil.**“

Bůh a Spasitel, Pán Ježíš Kristus přijíždí se svými následovníky do Jeruzaléma, avšak málokdo rozpozná, kým On opravdu je. Málokdo ví, co skutečně vede ku pokoji. Pán Ježíš vystavuje Jeruzalému nepříliš lichotivou vizitku: **Nepoznalo jsi čas, kdy se k tobě Bůh sklonil.**

A tak mne k tomuto tématu napadá, bratři a sestry, jestli my sami rozpoznáváme, kdy se Bůh k nám sklání? Zakoušíš ve svém životě Boží jednání, Boží blízkost, anebo spíše prožíváš, že je Bůh od tebe daleko? A jak takové Boží navštívení, nebo sklonění vlastně rozpoznat? Jak často se Bůh vlastně k nám sklání? Jednou za uherský rok, nebo jednou měsíčně? Anebo každý den? Mám za to, milí přátelé, že v tom celkovém díle Pána Ježíše Krista můžeme vnímat, že **Bůh se v Kristu k nám sklonil jednou provždy.** A pokud se cítíme Bohu vzdáleni, pak platí Boží výzva, **přiblížte se k Bohu a On se přiblíží k vám.** A tak tedy záleží na každém z nás, jestli to rozpoznáváme třeba právě na každý den. Jestli se Bohu sami otevíráme a jestli Ho vůbec hledáme. Samozřejmě někdy můžeme vnímat více radosti při různých událostech. V některých věcech můžeme vidět zřetelné Boží jednání. Můžeme zakoušet, že když se dáme do Jeho rukou, když na Něj spoléháme v nějakém problému, v nějaké zkoušce, tak zakusíme, že **On nám skutečně připravil východisko.** Dal nám řešení, ukázal nám směr. Je to tak? Nebo když např. dospělý člověk uvěří a nechá se pokřtít. Nebo když někdo zakusí Boží uzdravení. Tehdy vnímáme jasné Boží působení a jsme tak o to víc povzbuzení. Nebo můžeme prožít třeba na festivalu UNITED při chválách Boží dotyk, Boží blízkost. Nebo při bohoslužbách. To ale samozřejmě můžeme prožít třeba i u narození potomka, ale také třeba u lůžka nemocného. Anebo při hluboké modlitbě o samotě. Anebo také když někomu zvěstujeme Krista, když sloužíme bližním jako Kristu, když neseme břemena jedni druhých. Když jsme ve svých srdcích otevření a když se každý den ptáme Pána Ježíše a jsme otevření vnímat podněty okolo nás. Co když v tomto a v tomto jednání ke mně skrze tohoto nebo onoho člověka ke mně mluví Bůh? Co když to jedno jediné slovo, ten nápis, ten slogan v obchodě nebo v parku, je slovo pro mne?

Ve svém Synu Pánu Ježíši Kristu se Bůh k nám, bratři a sestry, neustále sklání. Vidíme to, nebo ne? Neustále **tluče na dveře tvého srdce.** Slyšíš Ho? A otevíráš, aby s tebou večeřel, snídal, obědval, nebo jen tak odpočinul? **Tvé a mé srdce je chrámem, do kterého chce vstoupit Pán.** Ovšem co tam nalézáš? Co nalézáš v chrámu tvého a mého srdce? Když Pán Ježíš přijel do Jeruzaléma a vešel do chrámu svého Otce, co tam nalezl? Našel tam tržnici všeho možného. **Když vešel do chrámu, začal vyhánět ty, kdo tam prodávali, a řekl jim: „Je psáno: ‚Můj dům bude domem modlitby,‘ ale vy jste z něho udělali doupě lupičů.**“ Dovedete si, milí přátelé, představit, že bychom otevřeli kostel a udělali z něho tržnici? Řezník by tam prodával syrové maso, od stolu Páně by se pak linula vůně uzených dobrot, po zemi by se válela nahnílá rajčata, člověk by stoupnul do kuřince a vzápětí by zakopl o kdákající slepici, splašení holubi by poletovali nad hlavami sem a tam. Na druhé straně by pak probíhala nějaké atrakce, nebo loterie podobná hře skořápky, a u jiného stolku byste si mohli nechat věštit z ruky nebo ze skelněné koule budoucnost. Co byste tak ještě chtěli? Asi nic z toho? Do kostela přicházíme přeci z úplně jiného důvodu. Nebo ne? Jak by se mohl člověk před Bohem ztišit uprostřed tržnicové zábavy? Jak by tam mohl naslouchat kázání, když by se přitom trhovci překřikovali, ať si koupíte právě jejich zboží? A jak bychom pak mohli z celého srdce chválit Boha, když by tam vyřvávala kolotočová muzika?

No a teď si to představte ještě jinak. Bůh chce přebývat ve chrámu tvého a mého srdce. Co tam nalézáš? Někdy mám pocit, jakoby nám více záleželo na tom, aby náš kostel, zůstal kostelem. Aby

tento chrám Páně byl a zůstal místem setkávání s Bohem. To je jistě dobře, pokud by nám vadilo udělat z něj tržnici. Ale co ten chrám našeho srdce? Vadí nám to i tam? Anebo v tom svém chrámu srdce, v tom našem bytí, tu tržnici chceme? Množství obchodů, kšeftů, neposedných myšlenek, zábavy, to tam pouštíme bez zábran, ale jak potom slyšet v tom marasmu ten tichý hlas? Dovedeme jej slyšet? Anebo naše srdce zůstává neklidné, nepokojné, nespokojené? **Kdybys poznalo, co vede ku pokoji!**, praví Pán. Není to, bratři a sestry, i o tom našem srdci? Nebo především o něm?

Dovedu si představit, že když Pán Ježíš přicházel do toho jeruzalémského chrámu, tak tam na té „tržnici“ probíhal čilý ruch. Nikdo Ježíše ani nepostřehl. Každý si hleděl svého kšeftu. To bylo pro ně důležitější, než nějaké Boží navštívení. V jiném evangeliu bychom četli, že si **Ježíš upletl bič, než je začal vyhánět**. To u Pána nebylo žádné impulsivní jednání, žádný afekt, ale promyšlená věc. To spletení biče přeci jen nějakou dobu trvá. Pán Ježíš zde ale jasně chce dát najevo, že chrám Boží je domem modlitby. Místem setkání s Bohem. A tím by mělo být právě a především tvé a mé srdce.

Pán Ježíš těm, kteří uvěřili, dal přece Ducha svatého. Nakolik je ale naše srdce a náš život naplněný Duchem svatým, pokud v něm máme i to, co nás naopak zneklidňuje? Máš v sobě více světla, anebo tmy? Máš naději, anebo se topíš v beznaději? A čím své srdce tedy sytíš? Pokud si tam chceš zachovat nějakou „tržnici“ starostí, trápení a já nevím čeho ještě, jak můžeš být prosyncen a proměněn Boží přítomností? Ale někdo řekne, mě je dobře, cítím se dobře, všeho mám dostatek, život mě baví a nemám potřebu něco měnit. Ninivanům také mohlo být dobře v jejich hříchu, avšak byli Jonášem vyzváni k pokání. V křesťanském sboru v Efezu se taky mohli cítit všichni dobře, přestože už neměli takovou lásku, jako na počátku. A tak od anděla slyší: **Rozpomeň se, odkud jsi klesl, navrať se a jednej jako dřív. Ne-li, přijdu na tebe a pohnu tvým svícem z jeho místa, jestliže se neobrátíš**. A co Jeruzalém? Byl tak sebejistý a přitom Ježíš nad ním plakal. Jeruzalém dostal vizitku nelichotivou. **Nepoznal jsi, co vede ku pokoji. Nepoznal jsi čas, kdy se k tobě Bůh sklonil**. Odmítáš mé požehnání a ochranu. Volíš si svou cestu, silou, násilím, mocí, to nedopadne dobře. Nechtěli to tam slyšet, V roce 66 začalo protiřímské povstání, tzv. 1. židovská válka a v roce 70 byl tehdy Jeruzalém Římany zničen.

Bratři a sestry, Bůh se k nám sklání ve svém synu Pánu Ježíši Kristu na každý den. Dává nám svého Ducha a říká, **nikoliv silou, mocí, ale mým Duchem, praví Pán**. Žijeme a chodíme Duchem svatým, anebo se řídíme tělem a řešíme vše silou, hněvem a svými vášněmi? A jakou dostáváme od Pána vizitku? Jako Jeruzalém? Anebo jako Zacheus, o kterém jsme četli v úvodu? Celník, který druhé okrádal, malý postavou, velký svým postavením, avšak zůstal sám a opovrhovaný pro své falešné obchody. Ale Pán Ho našel, i když byl schován v koruně stromu. **Zachee, pojd' rychle dolů, neboť dnes musím zůstat ve tvém domě**. Jak na to reagoval Zacheus? **On rychle slezl a s radostí jej přijal**. Ostatním se nelíbilo, že je Pán hostem u hříšného člověka. K čemu ale vedlo Zachea to, že přijal Pána Ježíše do svého domu? Nalezl pravý smysl života. Dříve ho těšilo, že mohl žít na úkor druhých, že mohl bohatnout jejich okrádáním, zvýšenými cly, avšak díky tomu zůstal sám. Nyní nalezen Kristem a tím že Pána přijal, zakouší Boží dotyk. Ježíšova přítomnost ho vede k novým rozhodnutím. **„Polovinu svého jmění, Pane, dávám chudým, a jestliže jsem někoho ošidil, nahradím mu to čtyřnásobně.“** A jak na to reaguje Ježíš? Jakou dává Zacheovi vizitku? On vidí do jeho srdce, vidí, že to co říká, myslí vážně, a tak řekne: **„Dnes přišlo spasení do tohoto domu;“** Pán Ježíš zakončuje ten příběh slovy: **„Neboť Syn člověka přišel, aby hledal a spasil, co zahynulo.“** Pán i dnes hledá, aby řekl: Dnes přišlo spasení do tvého domu. I když jsi zpackal život, i když již v tobě není radost, i když se trápíš, i když již nemáš sil, i když si připadáš nemožný a nehodný, nemocný, tak Pán Ježíš říká: Dnes musím zůstat u tebe. Přijmeš Ho? Anebo bude muset říct, že jsi nepoznal čas Jeho sklonění? Pojd' k Pánu dnes, neboť zítra už může být pozdě! Amen Modlitba

Píseň 702

Slovo posláné: „Jestliže dnes uslyšíte jeho hlas, nezatvrzujte svá srdce ve vzdoru!“ (Židům 3,15)

Požehnání: Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Vždyť On se k tobě sklání. Amen.

Píseň 719